

Prædiken til 9. søndag efter trinitatis

Luk. 18, 1-8

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus fortalte dem en lignelse om, at de altid skulle bede og ikke blive trætte. Han sagde: »I en by var der en dommer, som ikke frygtede Gud og var ligeglad med mennesker. I samme by var der en enke, og hun kom gang på gang til ham og sagde: Hjælp mig til min ret over for min modpart! Længe ville han ikke, men til sidst sagde han til sig selv: Selv om jeg ikke frygter Gud og er ligeglad med mennesker, vil jeg dog hjælpe denne enke til hendes ret, fordi hun volder mig besvær; ellers ender det vel med, at hun kommer og slår mig i ansigtet.« Og Herren sagde: »Hør, hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?« Lukasevangeliet 18,1-8

Som altid, når Jesus har ting på sinde, som det er vigtigt, at vi indprenter os, så bruger han situationer fra hverdagslivet. Dermed opnår han både, at hans pointer bliver konkrete og nærværende, men også at de bliver lettere at huske.

I dag fortæller Jesus om et umage par – en enke og en dommer! Alle Jesu tilhørere har kunnet se situationen for sig, men netop som de har tænkt – ja vi kender godt enkers seje kamp for at overleve i en hverdag uden en mand til at beskytte dem – de er forsvarsløse, afhængige og ulykkelige -, så vrider Jesus billedet, så fokuset bliver et helt andet! Der er aldeles intet forsvarsløst eller afhængigt over den her enke. Tværtimod. Vedholdende og utrættelig render hun dommeren på døren, for hun vil have sin ret!

Også billedet af dommeren er i Jesu fortælling vredet. En dommer forventes at været et retsindigt menneske, der efter at have sonderet en sags rette sammenhæng klart afsiger retfærdige domme. Men den her dommer virker mildest talt godt og grundigt udbrændt! Han er kynisk og helt ude af

stand til at mobilisere bare et minimum af det engagement, der forventes af ham i hans stilling. Når han alligevel langt om længe får taget sig sammen til at lytte til enkens bøn, så er det ikke ud fra en faglig forpligtelse, men kun for at få fred for hende! Man kan næsten forestille sig, hvordan Jesu tilhører har måbet: Kan en dommer virkelig være sådan – lade menneskelig ugudelighed overskygge professionel faglighed?! Denne vinkling på 2 kendte skikkelser i dagliglivet – en enke og en dommer – bruger Jesus til at fortælle, *hvor vigtigt det er, at vi mennesker utrætteligt bliver ved med at bede!*

Når Jesus fortæller lignelser, så ved vi, at det altid drejer sig om fortællinger, der skal fortælle os noget om Gud, hans kærlighed, hans omsorg eller hans rige. Ofte bruger Jesus en dommer som billede på Gud, men dommeren i dag må i givet fald siges at være et noget forfejlet billede af Gud, da dommeren er helt utilregnelig i sine domme, når han er helt i sin egen mageligheds vold. Enken derimod kunne godt være et billede på Gud, der utrætteligt bliver ved med at henvende sig, for høres det vil Gud, ligesom Han gerne vil høre os! Gud vil os! Derfor henvender han sig til os igen og igen, ligesom Han også gerne vil, at vi henvender os til Ham i samme trykke tillid, som når vi henvender os til en dommer i tillid til, at retfærdighed vil ske fyldest!

Henvendelse Gud og mennesker imellem, eller vejen mellem Gud og mennesker kaldes *bøn!* Og Jesu lignelse handler om vigtig-

heden af, at vi mennesker ikke mister modet og tror, at det ikke nytter, eller at Gud ikke gider høre på os, hvis ikke vi synes, at vor bøn besvares enten øjeblikkeligt eller på den måde, vi havde forstillet os. Det handler om udholdenhed, siger Jesus, det handler om *håbet* og *tilliden* til, at det *nytter* at bede til Gud og at det *nytter* at se sig selv i sammenhæng med Gud. Og det er faktisk en vigtig pointe den dag i dag, da der er mange, der nedladende vrænger af troende og spørger efter nytten af at tro på Gud?! Hvad forskel gør det, om man er kristen eller ej? Bliver man rigere? Vinder man oftere i Lotto? Slipper man for sygdomme? Kommer ens ægteskab til at fungere bedre? Er man i det hele taget heldigere stillet i nogen som helst sammenhæng i livet frem for ikke-troende? Alt det må vi svare nej til!

Kristne er ikke heldigere stillet i livet end andre. Nogen gange kan det se ud til, at det næsten er mere besværligt at være kristen. Det er ikke småting et menneske, der viser interesse for kristendom og kirkegang nogen gange må stå model til af gøren grin og drillerier fra både familie, venner og bekendte, selv i dagens Danmark. Men hverken spørgsmålet om troens nytte eller den troendes anfægtelse er noget nyt. Prøv bare at lytte til uddrag af Salme 10 og 73 fra Det gamle Testamente. Salmerne er skrevet omkr. 500 f. Kr. I Salme 10 står:

Hvorfor står du så langt borte, Herre?
Hvorfor skjuler du dig i trange tider?
I hovmod jager ugudelige de hjælpeløse

og fanger dem i rænker, de har spundet, de praler af det, de har i sinde.
Den begærlige forbander og håner Herren;
den ugudelige tænker i sit hovmod:
Gud kræver mig ikke til regnskab, Gud er ikke til!

Det er, hvad han tænker,
og det, han gør, lykkes altid.
Dine domme går hen over hovedet på ham,
han blæser på alle sine modstandere.
Han siger ved sig selv: Jeg vakler ikke,
jeg kommer aldrig i ulykke ...
Rejs dig, Herre, løft din hånd, Gud,
glem ikke de hjælpeløse!
Hvorfor skal den ugudelige håne Gud
og sige ved sig selv: Du kræver mig ikke til regnskab.
Du ser ulykke og sorg,
du skal mærke dig det og tage dig af det.
Den svage overlader sin sag til dig,
du er den faderløses hjælper.
Knus armen på den ugudelige og onde,
kræv ham til regnskab for hans ugudelighed,
så den hører op. Og i Salme 73 står bl.a.

Gud er god mod Israel,
mod de rene af hjertet.
Men jeg var nær snublet,
mine fødder var nær ved at glide,
for jeg harmedes over de overmodige,
jeg måtte se de ugudeliges lykke.
De lider ingen kvaler,
deres krop er sund og fed.
De har ingen del i menneskers nød,
de bliver ikke ramt som andre mennesker.

Ja! Det er ikke umuligt både at høre eller se

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dagens dommer for sig i disse strofer. Men samtidig med, at der sættes spørgsmåls-tegn ved, om det nytter at bede, om det nytter at være kristen, så stiller Jesus selv også os et spørgsmål! Han spørger: Når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde *troen* på jord? Det spørgsmål skal høres sammen med Jesu opfordring til utrætteligt at blive ved med at bede, ivrigt at rende Gud på døren. For den *tro*, Jesus spørger, om Han vil finde, den dag han kommer igen som Menneskesønnen, det er *håbet* om, at det nytter at bede, og det nytter at se sig selv i sammenhørighed med Gud.

Den oldkristne kirkefader Augustin, som Luther var meget inspire-ret af, havde også øje for det her sted hos Lukas, og han fulgte stedet op med disse ord: ”Troen tror. Håbet og kærligheden beder”.

Hvad betyder det? Jo, troen tror – den kan ikke andet! Men vi mennesker ved, at troens vished kan blegne – ja! nogle gange helt forsvinde mellem fingrene på os, så tvivlen i stedet vinder indpas og piner vores sind med spørgsmål som: Findes Gud overhovedet, når krige og sult hærger, så unge mennesker dør, førend de overhovedet kom i gang med livet? Er Gud ugidelig i sin himmel, når han lader alle mulige sygdomme og ikke mindst den her Corona virus, der på få uger formåede at lægge stort set hele verden øde hen, ramme mennesker?

Men håbet og kærligheden til Gud er håbet om, at der gemt bag det dybeste og mest

fortvivlede mørke i vores liv, er en sandhed, en omsorg for os mennesker både levende og døde, der fastholder os i bønnen om, at mørket og meningsløsheden må afløses af meningsfuldhed og nyt liv. På den måde er håbet og kærligheden uanset hvad altid levende og aktive størrelser i vores liv, der ansporer os til at bede om Guds nærvær og hjælp gennem mørket, sorgen og døden.

Pointen i dagens lignelse er jo netop, at når en kynisk og udbrændt dommer alligevel lader nåde gå for ret om ikke for andet så for selv at få fred for en enke, der utrættelig pukker på sin ret, hvor parat er Gud så ikke til at lytte til os? Han som ser og kender os bedre, end vi selv gør; alle vore veje er Han fortrolig med, takket være sin søns liv, død og opstandelse!

Uanset hvordan det går os i livet, om vi beder eller ikke beder, er vi i Guds hænder og har del i Hans kærlighed, men bønnen kan hjælpe os selv nærmere eller tilbage til en vished om Guds eksistens og kærlighed og en vished om, at der er forskel på at leve med eller uden Gud. Derfor er *troen* afhængig af, at vi ikke giver op, men bliver ved med at *håbe*, at det nytter at være kristen, og at det nytter at bede.

Amen

Charlotte Berg
Calgary, Canada

Salmer:
756, 306, 683, 320, 588